

novi tosti

LETO I.

LIST DOBRE VOLJE ZA SLOVENCE / IZHAJA VSAKO SOBOTO

ŠTEV. 5

V DOBI ALARMANTNIH VESTI

Govornik: »Da, da, gospoda, tuji pri nas bomo v kratkem priča hudega klanja!«

Družba: »Oprostite vendar, take govornice...«

Govornik: »Saj ste gotovo čitali, da prične v kratkem — nogometno ligaško tekmovanje.«

Tednik »Novi Toti« izhaja redno vsako soboto. Naročnina znaša: celoletno din 60.—, polletno din 30.—, četrletno din 15.—. Tekoči račun pri poštnem čekovnem uradu v Ljubljani, številka 13.325. List naročajte pri: Upravi »Novega Totega«, Maribor, Aleksandrova c. 30. Izdaja konzorcij. Odgovoren: Gerželj Ivan, v Mariboru. Rokopise, ki jih ne vračamo, pošiljajte na naslov: Božo Podkrajšek, Maribor, Aleksandrova c. 30. Telefonska številka naše pisarne je: 26-39. Tiska: Ljudska tiskarna v Mariboru, za tiskarno je odgovoren V. Eržen v Mariboru.

Zaostankarjem!

Če bi naši naročniki-zaostankarji vedeli koliko skrbi in dela ima naša uprava z njimi, bi se jim zamislila vsaj toliko kot neboljani vrabčki, za katere se je dnevno časopisje zavzelo v celih dolgih stolpcih.

Ne zahtevamo, da bi nam kdo — kot vrabcem — poklanjal milodare. Ne! Želimo le, da nam nakažete, kar nam gre, to je: zaostanke, ki se zde vam morda malenkost. Za nas pa niso nikaka malenkost! Kamen do kamna — palača, koruza do koruze — kruh vsakdanji, zaostanek do zaostanka — katastrofa, brez zaostankov do brez zaostankov — redno poslovanje in zadovoljna naša pisarna! Naj vam sežejo pričujoče vrstice do srca, poslužite se naših položnic, pa vam bomo srčno hvaležni.

Uredništvo.

NAŠ JURČEK

je v svoji domišljiji poslal **Sto bombnikov na mesec**. Tak naslov članka je namreč čital v »Jutru« in se zbal za usodo lune. Pa se je otreznil, ko je zvedel, da bodo le Fordove tovarne v Ypsilantiju izdelale po sto bombnikov na mesec.

NA SODNIJII

Sodnik: »Prodali ste tožitelju pokvarjeno klobaso. Zaradi tega si je pokvaril želodec in moral iskati zdravniške pomoči. S čim se zagovarjate, obtoženec.«

Obtoženec: »Tožitelj mi je v razgovoru povedal, da vsak dan poslušava vsa poročila v radiu in prečita v kavarni vse časnik, ki jih more dobiti, pa sem mislil, da mora imeti dovolj treniran želodec.«

PREGOVORI

Narod je rekal: »Trd je, da bi mu ob glavi kresal iskre...«

Danes narod reka: »Trd je, da bi se mu bomba od glave odbila...«

PRVI ZNAKI

1. soseda: »Kako je z vašim sinom, soseda?«

2. soseda: »V umobolnici je revček.«

1. soseda: »Moj je pa hvala Bogu zdrav in normalen in piše pesmi.«

2. soseda: »Pazite, draga soseda, tudi pri mojem se je talko začel!«

JANEZEK IN DENAR...

Sinko: »Očka, kedaj imaš več denarja, ali takrat, ko pišeš din, ali takrat, ko pišeš Din? V šoli nas učijo, naj pišemo din, v časopisu pa piše, da je edino pravilno Din...«

Očka: »Tole vprašanje kar pri miru pusti. Z njim si naj belijo glave tisti, ki sploh imajo kaj denarja...«

VLJUDNOST

Sinček: »Očka, včeraj si mi pravil, da se vljudnost in uslužnost vedno poplača. Danes pa sem dognal, da tvoje mnenje ne drži...«

Očka: »Kako da ne? Gotovo...«

Sinček: »Glej, nekemu gospodu je na ulici padel na tla zavoj. Naglo sem se sklonil, da bi mu ga pobral... Namesto priznanja pa se mi je pri tem odtrgal na hlačah zadnji gumb.«

ZASLUŽI NAGRADO

Pri Korenovih je 7 otrok in težko jih je krotiti. Zato je upeljala gospa Korenova posebna darila, ki jih deli vsako nedeljo tistemu, ki je bil pretekli teden najbolj priden.

Neko nedeljo spet vpraša: »No, otroci, kdo je bil najbolj priden ta teden in je storil vse, kar je mama zahtevala?«

Vseh sedem otrok (enoglasno): »Naš ata!«

Najnovejši izum

proti sovražnim aeroplanom

DOBRODUŠNI AMERIČANI

so se tako privadili trgovanju, da vsak teden izumijo kaj novega za razširjenje svoje trgovine. Če ne gre drugače, dajejo spet na kredit. V aprilu bodo baje izvozili več ladij optimizma.

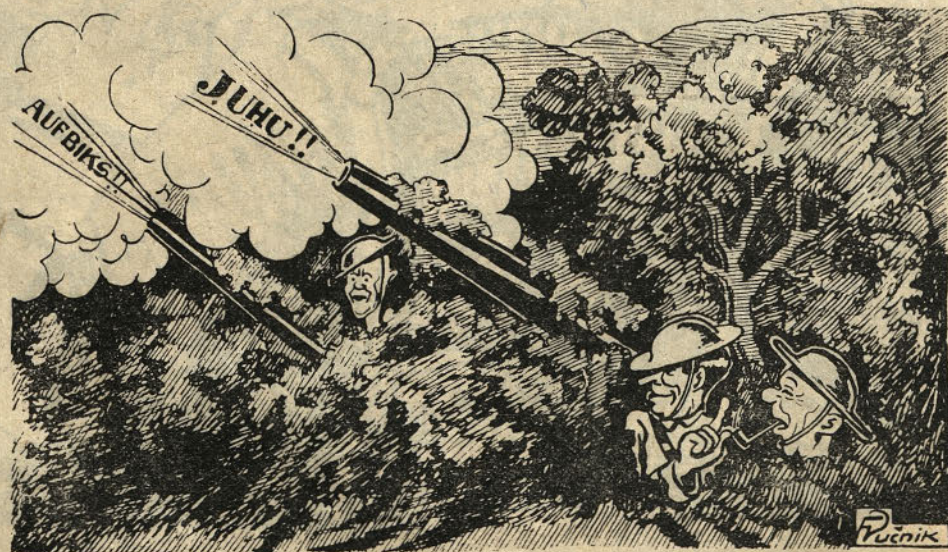
SODOBNA ŽELJA

— Nekaj bi pa še rad učakal na tem ljubem svetu.

— Kaj pa takega?

— Sončni mrk, ki ga bodo srečno preostali zemljani lahko opazovali letos v jeseni...

Kamuflača

— Zdaj nas sovražnik ne bo tako lahko našel, ko smo kamufilirali celo grom topov!

Danilo Gollja:

OD ČASOPISOV

šolska naloga.

Časopisof, to ni morda osem obeh strani, potiskanih z črnimi črkami, nikakor ne! Tako mislijo samo časnikarji (seveda samo f Njihovem — notranjem Jazul), nerazsodni Človeki in sploh tisto, ki časopisof ne plačujejo, ali pa še danes dolgujejo naročnino! Ne, — časopis je dandanes Velesila, in jako zelo simpatična Velesila. To pa zato, ker druge Velesile se bore z eroplani, danki, podmornicami, kanoni in so praž zato »Velesile«, kajti »Malesile« so se borile fčasi, zlasti f črni Afriki, še z fičafajem. Časopis pa se bori le z tiskarskim črnilom, tako da je na ta Način razlika f tem, da teče pri drugih Velesilah kri, pri časopisni Velesili pa le črnilo. Druge Velesile človeka lahko spravijo ob Njegovo dragoceno življenje, časopisje pa kvečjemu ob — Kredit in sploh Ugled ali ob kakko drugo zadeščino.

Na milijone človekof fsako jutro ali pod tajinstveni Mrak z največjo nervozo pričakuje, kdaj pride Časopis in kaj jim bo na Svitlo dal. Tako Časopisi živijo od nervoze Človeka, ki je f Njegovem bistvu jako zelo radoveden, kar je pač naša dedna Obremenjenost. Če te radovednosti ne bi bilo, Časopisi bi pomenili figo, uredniki bi bili ob Njihove jurije, tisti, ki jim Novice skup nosijo ali pa izmišljujejo, pa tudi ob Njih egzistenčni minimum dln 200 mesečno! In časopisnih ravnateljev ne bi bilo in Konzorcijef tudi ne in sploh nobene Pridobitnosti in egzblojatiranja Človekof in Njihovega firbca.

Tako ta Velesila živi od Človekof in sicer takih, ki jo plačujejo, čepraž samo po dinarju ali dva komad. Ti Človeki torej drže to Velesilo skupaj, ne pa morda kaki časopisni Mogotec ali Tiran, ki misli, da je On časopisje in odmeri za filmske zvezdaike, živino-rejo in druge vole 50 procentof časopisa, 49 procentof za Politiko in sploh race, 9/10 procenta za Karmaha in druge Horoskope, 1/10 procenta pa za Kulturo. Iskrena Hvala in posnemažtel!

Seveda ne smemo samo obravnavati Časopisof glede Njihove slabosti, to bi bilo krivično! Ozrmo se tudi na Njihovo moč! Ča-

sopisje je namreč fčasih tudi fsega — mogočno in česar ne zmore niti Bož, niti Človeki zmore ono. Postavim: ognomni preko-oceanski Brod. Nihče mu ni mogel do živega, — časopisi pa so Ga že trikrat torpedirali in to temeljito. Brod je sicer še danes zdraf in čil, brez lukenj in nad vođo, toda ampak tega niso krivi Časopisi, tega so krivi torpedi, ki so bili za Nič. Ali pa polkojni španski kralj Alfonz: niti bridka Smrna kosa mu ni mogla Nič, — časopisi pa so ga spravili na Oni svet že tri dni pred lastnoročno Smrtjo. Hočeš — nočeš — moraš!

Pa naj kdo še reče, da Časopis ni — Velesila!

OTROŠKA LOGIKA

Peterček, ki ima komaj štiri leta: »Mama, danes me pa strašno boli trebuh.«

Mama: »Vidiš, to je samo zato, ker je prazen. Zakaj pa nisi hotel nič zajtrkovati?«

Drugi dan pride v hišo znan odvetnik in reče med pogovorom: »Uh, danes me pa strašno boli glava, gospa.«

Peterček pa se pri tisti priči oglasi: »Zato ker je prazna, kaj ne, mama?«

PRESENEČENJE

Igralec se je ustavil v svoji vlogi tam, kjer bi moral reči: »Danes je pustni torek.« Obtičal je in ni vedel naprej.

Šepetalec pomaža in šepeta: »Danes je pustni torek.«

Igralec ne razume.

»Danes je pustni torek!« ponovi šepetalec.

Igralec stoji in si ne ve pomagati.

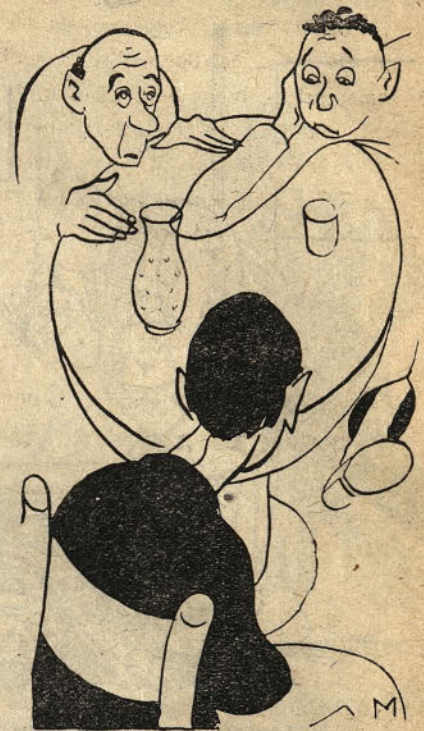
Kolega poleg njega sikne: »Danes je pustni torek!«

Toda, kakor da bi bilo začarano, igralec ne razume niti besede. Niti kolegica mu ne more pomagati iz zadrege.

Tedaj se oglasi močan moški glas na balkonu: »Danes je pustni torek!«

Šele sedaj je našel igralec zvezo, vendar ni hotel, da bi kar tako emostavno ponovil. Stopil je na rob odra ter prav nedolžno in smehljaje dejal publikii:

»Pravkar slišim, da je danes pustni torek!«

Stalno omizje

A.: »Ah, ah!«

B.: »Da, da!«

C: Ne govorite mi vedno le o politiki!«

V TRAMVAJU

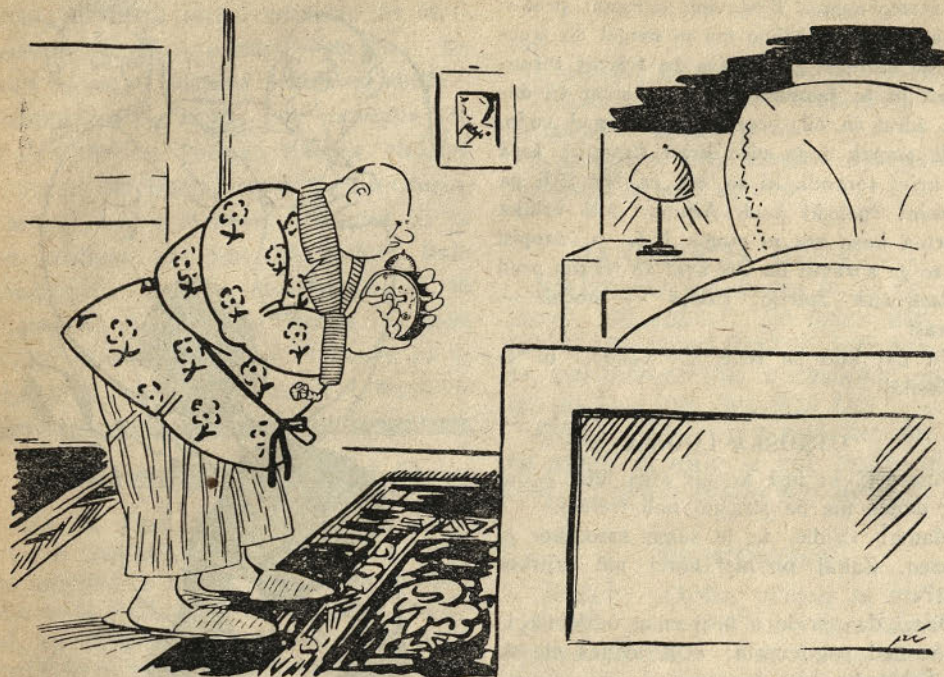
Sprevodnik: »Koliko si star, dečko?«

Dečko: »V tramvaju pet, v kinu pa že šestnajst let!«

Ribiči v naši Dalmaciji so ujeli 3 metre dolgega deltina...

Ribiči: »Če vam pa rečemo: najmanj tako-le dolg je bil!«

Trgovčev vzdih

— Ah, ko bi mogel tudi cene tako navijati kakor tebe!

Moderni nagibi

Lojze, ki je grozno nerad videl, da je igrala Slavka z Otonom tenis, jo je takole svaril:

»Da, vem! Tvoje zablode, kakor jih imenuješ, so vedno podprte z razlogi. Z doktor Kramarjem si me varala iz važnih ekonomskih nagibov, z Nosanom, ker si hotela v mojem interesu pridobiti moža z dobrimi zvezami za prijatelja, s Petranom, ker so te njegovi dovtipi tako silili v s ueh, da si bila popolnoma omamljena od razposajenja in nisi vedela, kaj se godi s teboj. Dalje si me varala enkrat iz bojazni pred neurjem, dvakrat radi alkoholnih pijač. Varala si me, ker je bil v naši ulici umorjen vratar in naslednjo noč vsled bojazni pred morilci nisi mogla biti sama. Varala si me iz sentimentalnega čuta do družine, ker je bil tenorist tvojemu ljubljenu starem očetu tako zelo podoben. Enkrat si me celo varala naravnost iz ljubezni do mene, ker se je Rudolf tako navduševal nad mojim znanjem klavirja in enkrat kar naravnost iz kreposti, kajti ko sem te zasačil pri Robertu, si mi rekla, da si šla k njemu zato, ker si hotela preprečiti, da ne bi prišel on k tebi. Kadar sem bil nežen in popustljiv, si me varala ker ti ni ugajala moja mehkoča in če sem te pretepel, ker te je orbijala moja surovost. Kadar sem vohunil za teboj, si me varala, ker nisi trpela takega ponižanja in če te nisem zasedoval, ker si videla v tem žaljiv dokaz mojega omalovaževanja. Dalje si me varala: iz tovarštva, naključja, radovednosti, iz sočutja, bolehnosti, preobilnega zdravja in večkrat zgolj zato, da imaš mir. Mislil sem, da že sploh ni nobenih nagibov več, zdaj pa vidim na svojo žalost, da sem

na tenis popolnoma pozabil. Toda pazi se, tega razloga ne bhom priznal.«

Napravila je otroško začuden obraz. Prav tako bi jo bil lahko pozval na odgovor, zakaj diha in zakaj prebavlja.

Tedaj je prišel Oton s šopkom šmarnic. Lojze je začutil zbudljiv v srcu.

»Ali veste, Oton, čemu so ženske dobre?«

»No?«

»Torej vam bom jaz povedal. Naloga ženske je, da pripomore možu do razvoja in izurjenja v sposobnostih, ki so neizogibno potrebne za življenje: do surovosti, krvoločnosti, do hladnokirvnega korakanja čez mrliče. V ljubezni se nauči mož spoznavati moralčno potrebo smotrene laži, etično utemeljitev lopovščine in npravno moč krivih priseg. Ženske napravijo naše možgane tako prožne, da so v stanju priznati nepravdo za pravo, ne da bi pri tem razpočili — možgani namreč. Ali bi mogel sicer govoriti človek z njimi dva stavka. Ali ste že kdaj čutili tisto občutje nemoči, kadar ste z vso vašo prepričevalno logiko pri ženski uvideli samo to, da je iz zraka, torej neranljiva?«

»In vendar, in vendar, in vendar!« Oton je to zaklical z glasnim stopnjevanjem. Takrat je imel že vsekakor njeno pisemce v žepu.

»Prav nobenega: in vendar! Veste, kaj je življenje ženski, kaj je ženski življenje? Nepretregana veriga nagibov! Silen obseg samih pretvez! Vi že veste, čemu...«

»O, ti si blazen! Prosim, Oton, pokličite voz.«

Lojze se je sklonil k prijateljici: »Prisegite mi, da ne bo ničesar med vama.«

»Ne govori takih budalosti.«

»Prisegli!«

Prisegla je.

In stvar je šla svojo pot.

»Zakaj si me varala z Otonom?«

»Ker me je tvoje bedasto čenčanje o mojih nagibih spravilo iz ravnotežja.«

Prav na kratko je pomislil, ali naj napravi konec z njo ali s seboj. Potem je pokleknil, skril glavo v njeno naročje in bridko jokal: »O, draga, odkod prihaja ta grozna usoda, ki vedno znova zastruplja našino življenje?«

Zamišljeno je zrla na njegovo zaskrbljeno otožno glavo. »Veš, Lojze, lahko bi si že dal ostriči lase.«

Prijel se je za grlo. Brez besede je planil iz sobe.

Cele ure je begal brez cilja po ulicah.

Potem je zavil k frizerju.

Latinščina

Tudi pri ponavljalnem izpitu je Dušan padel. Ves pobit je odšel domov na deželo. »Teško ti gre ta preklicana latinščina,« mu pravi oče, »če boš tako nadaljeval, še v dvajsetih letih ne priležeš do mature.«

»Dragi oče,« pojasnjuje Dušan, »saj znam še precej, le smolo imam, da me profesor vpraša vedno le tisto, česar si nisem zapomnil.«

Oče je nekoliko pomislil, nato pa dejal: »Kako se pa pravi v tej salamenski latinščini: kruh?«

Tudi Dušan je pomislil in odvrnil: »Kruhorum.« — »A torba,« je zopet vprašal oče. »Torbarum.« — »In palca?« — »Pallcus.« — »A svinje?« »Svinjarum.« — Oče se je razkoračil: »Veš kaj, sinko moj, šola ni zate! Vzemi rajši kruhorum, daj ga v torbarum, torbarum na palcus in pojdi na pašo za svinjarum!«

RAZUMLJIVO

— V kameni dobi ljudje še niso vedeli, kaj je to: poljub.

— Čisto naravno! Saj takrat še niso poznali kinematografov.

ČAROVNIK IZ OZA

— Pa naj gre še ona do čarovnika, njej gotovo tudi kaj manjka!

— Ozračje postaja zmeraj bolj toplo. Seveda tega ni spraviti v zvezo z mednarodnim političnim položajem, le — pomlad se bliža.

— To se opaža tudi na tistih stvarih na damskih glavah, ki naj predstavljajo klobuke in ki mora letos zanje marsikatera družina pritegniti pasove, da ima milostiva klobuk. »Naš kruh naj vzame zlodji, klobuk naj bo po modi!«

— 32 milijonov so tukajšnji kadilci popuhali v zrak, tarna časopisje. Toda za teh 32 milijonov so imeli prizadeti vsaj trenutni užitek, drugod pa gredo danes milijarde malo drugačne valute v zrak in to menda brez užitka.

— Poskusna zatemnitev bo v Mariboru. Najlažje jo bodo prenašali po nekaterih periferijskih ulicah, ker tam imajo itak celo leto zatemnitev.

— V nekem podeželskem krožku bi moral te dni neki ljubljanski predavatelj predavati o temi: »Red in točnost — dika mladine.« Predavanje o točnosti pa se ni vršilo, ker je predavatelj — zamudil vlak...

— Lastniki radio-aparatov se vse bolj pritožujejo radi motenj, ki jih povzročajo nekateri z elektriko preveč založeni, pavšalirani soljudje. Naj jim bodo raje hvaležni, ker jim želijo samo dobro! Želijo jim samo dopovedati, da so race boljše na mizi, kot pa — iz radia...

— Zagrebško »Kolo« se je zdaj zavrtelo tudi v Mariboru. Po opravljenem koncertu se je združeno s tukajšnjim »Kolesom« zasukalo pri »Orlu«. Bilo je precej prometa. Ni zlodej, če se dvoje koles pošteno zavrti!...

— »Mali oglas« se je v nekem dnevniku te dni glasil tako-le: »Vsestransko verzirana dama z več jeziki išče kakršnekoli namestitve. Gre tudi za gospodinjstvo. Zakon ni izključen!« Vseeno pa mislim, da je zakon — izključen, kajti »več jezikov« je vsekakor preveč, včasih še enega ne moreš prenesti...

JAVNO MIŠLJENJE

A.: »Da, da, javno mišljenje, to je važna stvar!«

B.: »Požvižgam se nanj! Daj mi milijon dinarjev, pa me lahko proglašiš za norca!«

A.: »Prijatelj, če bi to storil, bi proglasili mene za bedaka, pa ne tebe!«

JUNAK

Za časa neke državljanske vojne, ki se je udeležil tudi dijak Jaka, so dobili njegovi starši tako-le pismo: »Dragi moji! Pišem vam z revolverjem v levi in s sabljo v desni roki. Vaš junaški sin

Jaka.«

Pa še nekaj od sv. Jožefa

Prinesli smo že poročilo o letošnjem Jožefovanju v Studencih. Nečesa pa naš reporter le ni opazil in je zagledal majhen, skrit, toda zelo obiskovan šotor, šele v nedeljo po prazniku.

Na njem je bilo vse polno velikih vprašajev in napis: »Senzacija!!! — Tu vidite sedanjo evropsko situacijo in dobite jasen pregled položaja na svetu.«

Naš reporter je seveda segel v žep in šel pogledat evropsko situacijo. Stopil je v šotor, kjer mu je rekla lepa, zakrinkana gospodična, naj pogleda skozi steklene okence. Pogledal je in zagledal — črno temo. Gledal je, gledal, toda ni in ni se hotelo razbistriti.

»Tako, sedaj ste videli in pregledali vso situacijo,« je dejala zakrinkana gospodična.

Naš reporter je odšel globoko zamišljen nad politično dalekovidnostjo našega naroda pri Sv. Jožetu.

Iz mariborske carinarnice

so tatovi odnesli saharin, v vreče pa nasuli pesek.

Interesent: »Ali bi lahko kupil od vas nekaj vreč peska?«

Delavec: »Kakšnega pa bi hoteli, bolj grobega za posipanje ali najfinjšega, ki ga uporabljajo tudi namesto saharina?«

Vedno pripravljen!

V Mariboru je že skoraj vsak večer na sporedu koncert.

A.: »Kaj pa ti ves dan v svečani obleki?«

B.: »Oprosti, vsak trenutek lahko izbruhne kak nov koncert!«

ZNANSTVEN DOKAZ.

Slaven naravoslovec je imel некоč večje število učenjakov na kosilu. Po obedu so šli vsi skupaj na vrt. Bil je zelo vroč poletni dan. Sonce je pripekalo na vse pretege.

Sredi nasadov je stala na podziidku velika steklena krogla. Eden izmed gostov je položil slučajno roke nanjo in odkril v svoje veliko začudenje, da je bila na senčni strani bolj vroča kakor na strani, ki je bila obrnjena proti soncu.

Kaj bi bilo neki temu vzrok? Razvil se je živahen znanstveno-sporen razgovor in vsak je skušal dokazati to protislovje z vsemi mogočimi fizikalnimi zakoni. Nazadnje so si bili učenjaki edini, da radi refleksije ali ekshalacije in tako dalje drugače niti biti ne more.

Samo gostitelju ni hotela stvar kar tako v glavo. Poklical je vrtnarja in ga vprašal: »Ali mogoče vi veste, zakaj je krogla tu na senčni strani bolj vroča, kakor na sončni strani?«

»Vem«, je odgovoril mož, »ker sem jo preje v lbojazni, da se ne bi v žareči sončni vročini razpočila, napol zasukal.«

KRITIKA.

Priznan slikar je slikal sliko: »Tri ženske v cerkvi«. Ko je bila glava mlade kmetice gotova, je vprašal prijatelja, ki mu je bil v pogledu kritike najbolj merodajen: »Kako ti ugaja?«

»Ni slaba, lahko pa bi bila boljša.«

Drug dan je slikar odstranil glavo in naslikal novo. Zvečer je prišel prijatelj, ki pa je dolgo odlašal s kritiko, dokler ga ni slikar nestopno vprašal:

»No, kakšna je, govori!«

»Včeraj je bila boljša.«

Tu pa se je slikar razburil: »Zakaj pa mi nisi tega včeraj povedal.«

DRAVSKIM FLOSARJEM

so odobrili polovično vožnjo ob povratku po železnici.

Tone: »Pravzaprav uživajo flosarji celo ugodnost četrtinske vožnje, če računaš, da se vozijo v eno smer zastonj.«

V. E.

UKRADENI ZAKLAD

Čez poljane in čez griče
veter tiho je zavel,
a ob gozdu tam zelenem
je fantič dekle objel
in od groze onemel,
ko pogledal ji je v lica
v mraku trudno obledelo,
kot od sonca ovenelo
naenkrat ...

»Kaj zgodilo se je, draga,
da obraz ti je ves bled?
Je morda te kdo razžalil,
tebe, cvetko vseh deklet?«

Mlado dekle se izvilo
iz objema je krepko:
»Ko v nedeljo sem plesala
mi ukradel je nekdo
— mojo krušno kartico.«

KRUTOST

Učitelj je pripovedoval otrokom o Prometeju, ki je bil za kazen, ker je odnesel ogenj iz nebes na zemljo, prikovan na skalo in je moral trpeti, da je priletel vsak dan orel in žrl njegova jetra.

»Trda kazen, kaj ne?« se je obrnil učitelj na malega Otona.

»Da,« je odgovoril Oton, »ubogi orel se mi smili.«

»Orel? Kako to?« se je začudil učitelj.

»Pomislite, vsak dan jetra!«

NESREČNE TUJKE

»Miloš, povej mi, kaj je vakuum!«
»Presneta reč, v glavi imam, pa se ne morem spomniti.«

IZ TRGOVSKEGA SVETA

Oče, bogat trgovec čita naglas iz časnika: »Konkurz za spolnjevane uradniških mest.«

Njegov sinček ga vpraša: »Očka, kdo pa zasluži pri tem konkurzu?«

Pri treh ribnikih

Tretjega ribnika že nikjer več ni.

Tujec: »Dejali ste mi, naj vas čakam pri tretjem ribniku, pa ga ni bilo nikjer.«

Damica: »Kar potolažite se, saj mene tudi ni bilo!«

D. Goflja:

Cena samca Mihe

Petinsedemdeset Miha
zdaj pomladi pač že šteje,
ne pomladi, le — jeseni,
da pove se to jasneje.

Samec bil je ves zakrknjen,
bil je to iz srca vsega,
ženski svet se zanj ni menil,
on se menil ni za njega.

Sicer pravijo jeziki,
da ni maral nič za zale
deklice, ker one niso
nikdar nič za njim brenčale.

Čarov res ni bil posebnih,
ne telesnih, ne duševnih,
tudi sicer ni privlačil,
ker dohtodkov bil je revnih.

Tak nobeno bitje žensko
ga nikoli ni opeklo,
belo, lilijsko življenje
v samstvu mu vsikdar je teklo.

Bil vsestransko neopažen
je do zadnjih časov, vojnih,
ko na mah postal je predmet
simpatij premnogobrojnih ...

Miha bil je ves preblažen:
»Zdaj pa ženskam le ugajam,
tak sem pač — na stara leta
zanimiv šele postajam!«

Dal pobarvati takoj je
svojih petnajst las na glavi,
škilil levo je in desno,
nosil se po modi pravi.

Brez poroke zlasti Urša
bi bila ž njim rada srečna,
bila je sicer zloglasna,
a drugače neoporečna.

Pa ga posvari prijatelj:
»Norec, se ne daj zavesti,
Urši je do — krušne karte,
ko sam več ne moreš jesti!«

IZ ŠOLE

Pri pouku slovenščine tvorijo učenci samostalnike iz pridevnikov in glagolov.

Učitelj: »Kako se pravi onemu, ki je zaspan?«

Jurček: »Zaspanec.«

Učitelj: »Kako pa onemu, ki je debel?«

Peter: »Debeluh.«

Učitelj: »Kako pa onemu, ki laže?«

Janezek: »Radio.«

SLOVSTVENA IZOBRAZBA

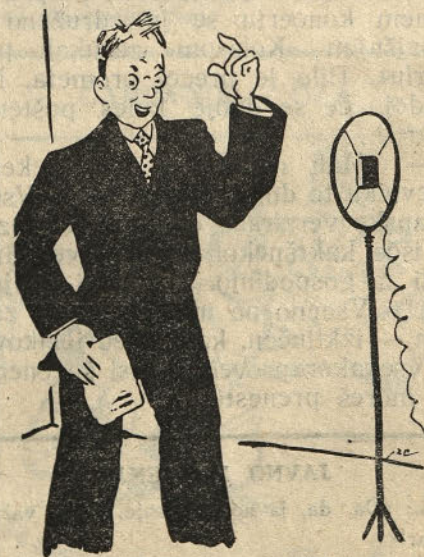
Profesor Knjigožer govori z ravnateljem Novakom: »Kaj, vsega Dostojevskega ste prebrali?«

»Da, in vsega Cankarja, Tolstega, Balzaca, Dickensa.«

Knjigožer se začudi: »Neverjetno! Pri poslovnem človeku, kakršen ste vi, ne bi pričakoval take slovstvene izobrazbe. Kdaj ste le utegnili prebrati ta dela.«

»Oh, čitam samo, kadar čakam ženo, da se obleče.«

LETA 1950

Spiker: »Čast mi je naznaniti, da otvarjamo z današnjim dnevom redne emisije radia Maribor.«

JUAN ROBAÑEZ: SKRIVNOST INKOVE PALAČE

IZVIREN KRIMINALNI ROMAN • IZHAJA V NADALJEVANJIH

6)

Nato je potegnil revolver, ga naperil v deklico in ji z rokovnjaško vljudnostjo dejal:

»Poslušaj, ti nežno bitje! Če narediš en sam nepremišljen korak, eno samo sumljivo kretnjo, bo prenehalo biti tvoje drobno srce, kajti moj revolver je slabši kavalir kakor jaz. Stopi vedno tja kamor ti bom ukazal, če nočeš, da bi smrtna kosa podrla v ranem jutru to tvoje pomladansko cvetje.«

Pepita je po teh besedah planila v jok:

»Gospod razbojnik, kaj nameravate storiti z mano?«

Zakrinkanec se je tiho nasmehnil in dejal:

»O vsem tem bom moral še razmisliti. Če te nataknem na kolec, se preveč zmučim, za razčvetverjenje pa potrebujem še najmanj enega konja. Še najbolj lahko mi bo, če te obesim in potem zažgem. Sicer pa bom še vso zadevo premislil. Če imaš kaj srca, mi boš s kakšnim pametnim nasvetom pomagala. Sicer bom moral to zadevo sam temeljito premisliti. Preveč ti ni treba napejnjati možgančkov, ker imaš v meni dobrosrčnega človeka, ki bo poskrbel za tvojo smrt.«

Pepita je z jokajočim glasom vprašala:

»Zakaj moram umreti, ko vam nisem nič storila? Le komu bo moja smrt koristila? Zakaj ste me pripeljali semkaj?«

»Tudi to boš še zvedela. Omnes in suos tiempos. Zdaj pa lepo pojdi v palačo, pa pazi, da ne stopiš na kakšno kačo, ker mi s tem lahko uničiš slast premissljevanja.«

In tako sta šla v palačo: ona prva, on za njo.

Pepita je s strahom prestopila prag te starinske palače in obstala.

Vsepovsod je poganjalo razno rastlinje, divje grmovje in celo palme so rasle v nekdanji sprejemni dvorani poslednjega Inke.

Pol stropa je manjkalo, na podrtih stenah je raslo raznovrstno drevje, davno, davno že je minil čas, ko je tukaj prebival poslednji kralj južno-ameriških Indijancev.

Kot mladi knez je edini svojega rodu ušel španskim osvajalcem in se rešil z malim spremstvom v te samotne kraje.

Ko so ondotni prebivalci zvedeli kdo je, so se mu pridružili in mu sezidali to palačo.

Po njegovi smrti so se posamezni glavarji prepirali zaradi nasledstva, se med seboj pobili in državica je razpadla kakor ta palača.

Zakrinkani jezdec je moral vsaj nekaj o tem vedeti, ker je v poraženi latinščini zamrmral:

»Vanitales vanitatorum et omnes estan vanitatibus.«

Na to je ukazal dekletu, naj stopi korak naravnost, potem pa sedem korakov na levo. Le s težavo se je prerila do ukazanega mesta.

»Kaj tukaj bom morala zdaj stanovati,« je vprašala.

»Počakaj nekoliko, ti roža iz Riohache! Zate so že pred stoletji zgradili nekaj drugega in bolj varnega.«

popolnoma prazen, vendar pa je lahko videla, kam lahko stopi in vrnil se ji je občutek varnosti.

Vendar pa jo je radi zatočnosti prostora, radi prestanega napora in vseh teh novih vtiskov popadla neka slabost, da se je nezavestna zgrudila na kamenita tla.

Zakrinkanec je pokleknil k njej, ji položil svoj suknjič pod glavo in zamrmral:

»Preveč sem jo prestrašil, ko sem govoril o njeni smrti. Take stvari niso za otroke.«

Potem je tiho vstal in odšel iz sobe.

Čez kake pol ure se je vrnil s slamnjačo in odejo. Pepita se še ni zavedla. Zato je vrgel slamnjačo v kot, jo porahljal, dvignil deklico s tal, jo položil na skromno posteljo in jo skrbno pokril.

Nato je spet zapustil dvorano, pa se kmalu vrnil s košarico. Položil jo je k postelji in dejal:

Nato je zakrinkanec stopil k steni, pritisnil na skrit vzmet in stena se je razklala na dvoje.

Pepita je ostrmela.

»Vstopi!« je na kratko velel ukazovalni glas.

Z boječimi koraki je vstopila.

Spočetka ni prav nič videla, zato je z rokami tipala okoli sebe. Ko se ji je oko privadilo na mrak, ni sicer videla dosti več, kajti prostor je bil

»Tu imaš hrano za tri dni, tačas se pa že vrnem in potem bom videl, kaj bom naredil s tabo...«

Naglo je odšel in skrivnostna stena se je zaprla za njim...

**Čitajte
naš roman!**

Od tih enih novih malarjov, kir ene nezastopne inu meglene pilde malajo inu de oni za volo tiga kunštlerji biti ne morejo

Iz obene druge kunšti tulikajn ne gleda ta nezastopnost inu rezklastnost tiga našiga časa, koker suseb iz te nove malarije, kir želi z eno ptujo besejdo »moderna malarija« imenuvana biti.

Inu jest te prašam, brumni inu zastopni kerščeni, odkod, zekaj, koku inu od koga so ti eni nezastopni pildi malani? Oli ni onu risničnu timu taku, da stoprov od tih enih

norskih, nezastopnih, mračnih inu meglenih glav, kir ništer notri ne imajo koker to nečimurnost inu ofert?

Inu ti isti falš malarji skuzi te cajtunge govure inu se z ludmi štritajo inu nas uržoh dejo, de mi gmajn kerščeni nih kunšt zamečujemo inu doli taremo.

Za tiga volo ti norški malarji govure, de mi nih kunšti ne zestopimo inu obtu oni iz nas špot dejlajo inu nas za norce derže.

Oli kdur družiga za norca derži, ta isti sam norec ostane.

Ti-isti malarji nesramnu govure, de nje ta svejt ne zestopi inu de uže pride čas, kir bode svejt nih dejla visoku šacal inu de hoče ta vrednust nih pildov po nih smerti gvišnu gori jemati.

Inu jest takovim ofertnim malarjom povejm, de se onu uže lehku taku izide, kir ta svejt čedale nezastopniši prihaja.

Jest, kedar sim v Ljubljani bil, taku sim eniga malarja znal, kir je takove pilde malal inu v nega ofert-

ni duši mislil, de on je nervekši kunštler vsiga sveta.

Inu on je mene notri v suj cimer povabil inu on je ta cimer »atelje« imenuval, pak bi buli sturil, de bi ga z eno krajnsko besejdo lipu inu kratku »ta berlog« kerstil.

Notri je dosti pildov bilo, oli jest nejsim mogel ni eniga rezkulmačiti inu sim per sebi mislil, de bi ta bozi malar buli sturil, kedar bi on tu platnu nepomalanu inu nepoštrihanu pustil inu rajši eno srajco oli gate vkup zešil, de ne bi razcapan oli stergan okuli hodil.

Inu ta malar je meni en pild pokazal inu rekel, de je gori en bajer s tejni žabami namalan.

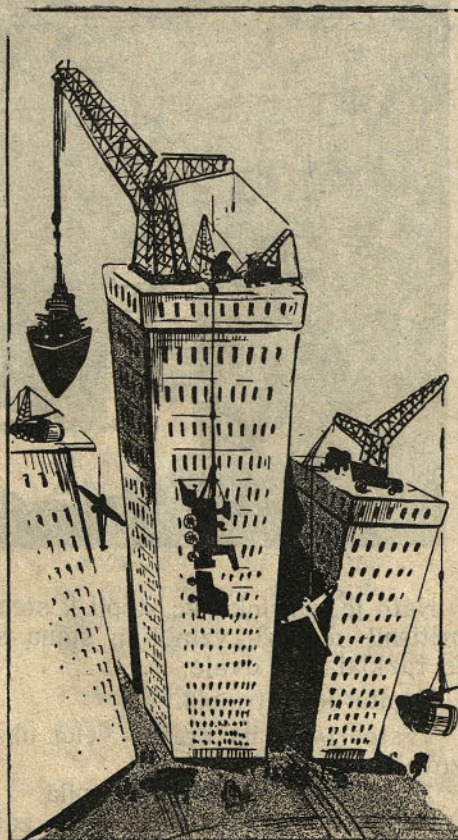
Inu jest sim nega prašal kulikajn suj pild šaca inu on je meni odgovuril taku, de ga pod dva tavžent dinarjov ne da. Inu jest sim dosti časa ta pild gledal inu nejsim družiga vidil koker eno mlako oli lužo vseh žlaht farbi inu te žabe nejsjo žabe bile, so bile krote.

Inu potehmal je ta malar meni govuril, de se ta pild od deleč buli vidi inu sim jest nemu odgovuril, de sim uže prestar, da bi jest ne Krim hodil nega pild gledat.

Vaš

Primož Truber.

Kako si Janezek predstavlja,

da je ameriška industrija že na vrhuncu

Veselo presenečenje

Vlado je gledal nestrpno na uro. Kako počasi se premikajo kazalci! Zdelo se mu je, da je minila že dolga doba odkar je zadnjič pogledal na uro, pa je v resnici preteklo le pet minut.

Želodec je krulil in terjal zaposlitve. — Zjutraj je zaspal in je moral oditi brez zajtrka v urad in sedaj je komaj čakal, da bo konec uradnih ur.

Končno! Ura je bila dve! Rešen je.

Kako je hitel domov! Pri vratih je naglo potegnil ključ iz žepa, odklenil, vrgel klobuk na stol v predsobi in zarjul: »Hitro, hitro mi daj kosilo, če ne, ti umrem od lakote!«

Nihče ni odgovoril.

»No, Mira, kje si?« — Mira se ni oglasila. Stopil je v kuhinjo. — Žene ni bilo nikjer. Kuhinja pospravljenja, ogenj napol ugasel.

Tedaj je zagledal na mizi listek. Naglo ga je prebral.

»Sem morala iti k sestrični. Poljub. Tvoja Mira.«

Mož se je zrušil na prvi stol. Čez pet minut je tako zaklel, da se je ura od samega strahu ustavila. Pogledal je na uro. Pol tri! Sedaj tudi v gostilni ne dobi nič toplega. In spet je zaklel.

Nato se je odločil. Vstal je in stopil v shrambo. Kruh je tu, jajca, mast, štiri kranjske klobase. Požiral je slino in se spravil na delo: hitro je naložil premoža v štedilnik, s čimer mu je uspelo ogenj popolnoma zadušiti. Potem je nanovo zakuril, ali točnejše, hotel zakuriti. Po treh brezuspešnih poskusih se mu je le posrečilo. Pristavil je vodo. Vrgel je nekaj masti v ponev. Opeknel si je prste, sprazil si je jajca, osem komadov. Hlastno jih je začel jesti kar iz ponve in si opeknel jezik. Pojedel je klobase, tri pare kranjskih klobas. Nato je hotel skuhati mleko, pa ga je medtem polil po novi obleki. — Naj bo, samo da se je najedel.

Sedaj še cigarete! Presneto, vžigalic ni ma. Pa saj je ogenj v štedilniku. Odpre vratca — žareče oglje mu prežge obleko. Spet je zaklel, mnogo huje ko prej, tako da je ura pričela spet tiktakati.

»Nikoli je ni doma!« je začel premišljevati o svoji ženi, čeprav je danes prvič tako odšla. No, najedel se je le! Nekako težko so mu ležale kranjske klobase v želodcu, pa, saj je zdrav. No, saj gre brez žene tudi, najedel sem se tako, da niti grizljaja ne bi mogel več požreti.«

Počasi se je odpravil iz kuhinje in odprl vrata v jedilnico. — Ostrmel je!!!

Pogrnjena miza — pečenka, krompir, salata — vse v pokritih skledah obdano z rutami, da se ne shladi — in pisemce:

»Ljubi moj! Da ne boš lačen, sem Ti skuhala, kar imaš najrajši. Upam, da boš veselo presenečen!« —

»Veselo presenečen!« se je zgrudil na stol. Strmel je na mizo in globoko vzdihnil, več ni mogel.

Celjski obrazi

Tam, kjer laguna z Jadranom se
spaja,
v Benetkah slavnih, pevec je živel,
o lepi krčmarici pesem pel,
ki po sto letih še srce naslaja.*)

Pri nas beneških pevcev ni sijaja.
A vendar klic moj ni nikakor smel,
da lepa turška mačka, vrag me vzel,
za Italijanko nič ne zaostaja.

Ko liki srna sem in tja hitiš
in gostom pivo, vino, kruh deliš,
čeblijaš, pozdravljaš, poješ, se smejiš,

vem, da le zadovoljnost nam želiš.
Zakaj, če opijaniti, Hermina,
nas hočeš: Bogme, ni ti treba vina!

Mikula Letič.

*) Carlo Goldoni: »La bella locandiera«
(Lepa krčmarica).

Mikula Letič:

Revni pastir

Pred davnimi leti sem nekje čital sledeče: Če ima knjiga, če ima predavanje samo en stavek, ki je vreden, da si ga zapomniš, potem knjiga zasluži, da jo čitaš, in predavanje, da ga poslušáš. Tega lepega izreka sem se držal dolgo let in dobro sem jadral z njim. Dokler mi ni nadebuden slovenski mladenič prinesel daljšo novelo v oceno.

Tudi to se dogaja. Izjavil je celo, da je pripravljen kaj plačati za oceno. Novelo sem prečital. Bila je v nji sama tuga in revščina. — Bog nas »štrafaj«, kdo je zakrivil, da vsi naši začetniki — a tudi mnogi priletniki — pišejo in pojejo samo o žalosti in mizeriji!

Novela je bila obupna: Reven deček, pastirček, se težko rije skozi življenje, in ko se nekako izkobaca, ga brezvestna ženska pahne v prepad. Z eno besedo: Obupno!

In vendar je ta novela vsebovala stavek, ki sem si ga do danes zapomnil: »V tankih hlačah in prozorni suknji, gologlav in bos je moral Tonček v pozni jeseni goniti krave na pašo. Tako ga je zeblo, da je za kravami čakal na njihov topli iztresek, da je stopil hitro vanj in si malo segrel noge.« —

Častna beseda!

ZNAJDE SE V SITUACIJI...

Marjan se hvali: »Veš, da se v pretepu takoj v vsaki situaciji znajdem...«

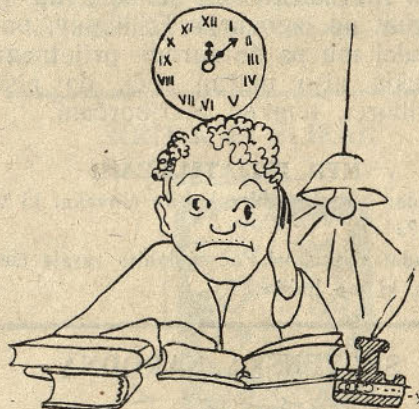
Albin: »Verjamem ti. Misliš reči, da na tleh...«

STARA ZAROČENKA

Dora: »Z mojim zanočencem imava skupaj točno petdeset let.«

Flora: »Kaj? In s takim otrokom se nameravaš poročiti?!«

ŠTUDENT SE JE ZAMISLIL

»... Ko so me poslali v šole, so mi rekli, da bom gospod in da bom jedel bel kruh. Gospod bom že kmalu, belega kruha pa kot zgleda, ne bom jedel tako kmalu...«

ZNANSTVENA DEBATA

A.: »... in slavni Lombroso je že rekel: — Med genijem in bedakom je le majhen korak —...«

B.: (mu vpade v besedo): »Toda dragi prijatelj, ne domišljuj si vendar zaradi tega, če si bedak, da boš kmalu postal tudi genij...«

ČEDNA NAVADA

Jože: »Jaz nikoli ne plačam svojih starih dolgov.«

Tone: »A nove?«

Jože: »Počakam, da zastaré.«

RAZLOG

Neki slavni zdravnik je pripovedoval pri svečanem kosilu, da je v mladosti dolgo časa nihal med slikarstvom in medicino.

Ko so ga vprašali, zakaj se je odločil za medicino, jim je odvrnil:

»Pri slikarstvu ostanejo vse napake na sliki izpostavljene očem, medtem ko jih v medicini pokopljejo skupno z bolnikom...«

MODEL

Slikar: »Hej, dragi gospod, ali mi ne bi hoteli biti za model?«

Nagovorjeni: »V redu, toda le v tem slučaju, da slike ne boš uporabljal v reklamne svrhe!«

ETETE TONEK MA GUČ

Lepo sen napisa pa naštundira, kak se mi je zadjokrat po teatri godilo v Marprogi. Pri vsej reči pa me je moja stara polek dobila; cenzorirala mi je vse liste, že popisane, pa mi svojo mišleje po hrbti skazala. Tak sen van bija hüd, ka bi samo šnicle jeja, v strohi pa sen si tak, ka van od toga več sploh ne vüpan gučati...

Küre so nanese nekāj jajc, pa mi je stara naročila, naj je nesen v štaciün na odajo. Grotale pa so od božiča že dosta faleše, tak ka zāj za por dobiš precik par meje kak pred. Hteja sen si küpiti žajfe, da se nan vüzen približuje pa se šika, ka je človek za takšni svetek malo spucani, pa tudi stara bi rada robače pa »štrünfpantne« namočila. Štaciünor pa so mi odgučali, ka se sami že nekāj tjednov ne žajfajo, da nemajo s čen. To van je lep hec! Še lani je bilo po Keglovih štalah puno plakatov — Schichtovo milo za belo perilo! — gnes pa ne dobite žajfe niti za to, ka bi zamazano prali, kaj še le, ka bi belo.

Flisik grejo v promet znamke pa karte za vüzen voščiti. Tudi to de že skoro sfalilo, da če vsakšni že za prvi april pisati k vüzm. Ne bi si misla, ka je narod tak šparavni pa zavolo dveh kron celo štirinajst dni preskoči!

Nadale sen hteja meti nekāj še od stare zaloge. Ja, pa so se gospod štaciünor nasmejali, eli čen küpiti jih eli pa njihovo ženo. Oneja ka sta pre edina od stare zaloge... (Pač pa je tudi toti vic od stare zaloge pa še zato ne na karte...)

V štaciüni sen še si malo v cajtnge pogleda, kaj se je novega dogodilo po plantaven sveti. Bog jemi ne vze mi vseh norij za grehe! Šteja sen, ka te pre v Marprogi poskušali s temnoj zatemitvijo. Eli de van šlo tak ka treba? Pr vas je to malo bolj

žmečno, da je vena ne tak lahko električne vkrotiti. Pr nas pa si s takšimi reči ne bomo dosti glave skübili; ponoči je tak posodik tema, da petroleja prehitro sfali, keko na je odmerjenega, podnevi pa do že oča Špešič, če bo trebalo, tudi sunce zaškrnoli...

Že negda sen svoji stari razlaga od vitke linije; čeglih sen se joj zamera, ka se je od jeze celo oženila z meno, sen še sploh zlo navdušeni za ženske, kere si redijo vitko linijo. Gnes sen pogrünta, ka je to zlo praktičen pa za narodno živleje koristen način živleja. Karto za krüh dobiš za ženo, kera ma linijsko linijo, glih takšno, kak za ženo, kera ma bolj takšno tankovsko linijo, ka je navsezadje niti linija ne več. Razlika pa je v ten, ka žena z linijskoj liniji pojé samo za firtal karte, žena tankovske linije pa poleh svoje karte ponüca še tri firtale tvoje... Živio vitka linija! Bote vidli, kakšne šanse te mele, dere bon grota srečen vdovec.

SLOVENSKA VZAJEMNOST

se je manifestirala v mariborski Ljudski univerzi. Predavatelj je predaval o Triglavu in Gorenjski, pripeljal se je iz Ljubljane, doma je iz Ribnice, poslušali so ga pa Mariborci in Mariborke. Te je učil, da se Triglav ne izgovarja Triiiiiglav, poslušalci mu pa že zaradi prijetnega vzdušja niso marali reči, da niso Mariborci, temveč Mariborčani.

MED PRIJATELJICAMI

Vida: »Ali bi lahko ljubila človeka, ki te vana?«

Nada: »Nikakor! Pač bi lahko varala človeka, ki me ljubi.«

SLOVENSKA NARODNA

Pepe: »Boš tiho, imam le še za fo četrtinko, potem sem pa suh!«

POZABLJIVOST

Gospodinja: »Slišite vi, kaj naj to pomeni? Lonec je do polovice napolnjen z vodo!«

Mlekarica: »Naj gospa ne zamertjo! Sem pozabila doiti — mleko.«

Po naši mili zemlji

IZ KAMNIKA

Naši dobrotniki so v svoji dobrotniški vnemi pozabili na prelep izrek za dobrotnike »Naj ne ve levica, kaj da desnica.«

OTROCI V TRŽIČU

so ta teden prišli na svoj račun. Vedno morajo hoditi v šolo in kaj radi jim vsepovsod dopovedujejo, da so premalo vzgojeni. Zdaj so pa odkrili, da tudi njihovi starši niso dovolj vzgojeni, sicer bi šomaštri ne priredili vzgojnega tedna za starše.

IZ MURSKÉ SOBOTE

Ker za zapahi je Hace, zdaj Belcu delo v klasje gre.

LJUTOMERSKA

Z žitom so mnogi tako kupčevali, da so se globe, aresta nabrali.

V MOZIRJU

je zboroval lovski parlament. Svojo dosedanjo politiko je sklenil nadaljevati v vseh smereh. Lovišče ne bo dajal nikomur v najem kot oporišča za trebljenje ljubkih srn. Srne uživajo še dalje vso pokroviteljstvo parlamenta, dočim bodo lisice in jastrebi še naprej neusmiljeno preganjani. Mozirski lovci so pa napovedali tudi neizprosno borbo vranam. Glede vrabcev so mnenja še deljena, toda tudi tu bo prišlo do prepotrebne soglasja.

GLEDALIŠKA

Režiser, nezadovoljen z igralcem, ki igra Othela: »Vi bi morali dati v svojo ljubosumnost več ognja, več temperamenta!«

Othelo: »Ne morem! Nisem kriv, da ste dali vlogo Desdemone moji ženi.«

Pod turnom

v Ljubljani je kuhinja, kjer naši likovni umetnjakari kuhajo svojo

UMETNOST.

Veliko besedo ima Božidar Jakac, ki je upodobil mojstra naše besede Zupančiča in se napotil tudi v pesnikov rojstni kraj, Vinico. Vmes je doma na Dolenjskem uzrl podobo svojega očeta, zaneslo ga je v martinaro na Jesenicah, a spotoma se je ustavil pri cerkvi sv. Marka v Prešernovi Vrbi. Nemiren popotnik, ki je svojčas romal po Ameriki in Egiptu, je skočil še po motiv iz Prekmurja.

Prekmurci imajo pa sami svoje umetnike. Sagadin je potegnil iz mape Doljno Lendavo, Jakob pa prekmurško vas, nakar je po cesti v Bogojino napotil Kucharjeve Sezonce. Ti so šli na tuje, od koder je Stadlerjeva Eda pripeljala Rubensa. Občudovali smo silo njegovih slik in se zdaj pomladi podali z Basanom na lov. Kovalski nas je pri tem opozoril, da so volkovi na napačni sledi, a Vješin je vpregel konje za veselo kmečko svatbo. Ob tej priliki je zapel Stanek Himno dnevu in Široku se je rodila Romanca. Ker naših pesnikov nikjer ne manjka, se je oglašil tudi Gradnik. Miran Jarc je dal mladima zakoncema svoj Nasvet, a Maleš je pokazal, kako suh je bil pesnik l. 1930. Poleg Jarca nam je pokazal tudi Ivana Vavpotiča, kako drži čopič in paleto, kadar veselim svatom v opomin naslika stare zakonce.

Vavpotičev sin Bruno je pa šel stikat za motivi iz Pariza. Benčina je brskal po zgodovini, kako je Gutenberg skoval svojo tiskarno, dočim nas je Franjo Šijanec seznanil z zgodovino slovenske likovne umetnosti. Kar v celjski Stari grofiji imamo naslikano pomlad, poletje, jesen in zimo in še drznega Ikarusa, ki je hotel že pred davnim časom frcati po zraku.

To pa še danes ni dano vsakomur, najmanj umetnikom, kakršen je bil Drago Poljanec, ki ga je Maleš pripeljal na svitlo. Fant je že umrl, a grafike iz Ljubljane živé, saj zaljubljenca iz lesoreza nista prav nič lesena. Seve, še več življenja ima bohotna Tratnikova Zlatolaska, ki nam ne kaže hrbita. V njeno družbo je pripeljal Strnen Damo z violino, obe sta pa čestitali mojstru Jakopiču, ki je bil za svojo dobrodušnost lepo počaščen. Sam Goethe se je oglašil z dvema pesmima, a tudi Hinka Smrekarja ni manjkalo. Povedal je, da še vedno živi. In Sedeja je v svoji porednosti naščuval, naj na pomlad pomaga Dekletom pri ljubezni, da ne bodo ljubimci nanje jezni. Tako vidimo, da se Pod turnom zbira lepa družčina, ki skrbi za lepe slovenske podobe in tudi za našo lepo besedo.

PREPRIČLJIV DOKAZ!

Gospa: »Pravite, da ste bili v službi pri neki grofici. Ne vem, če bi vam verjela?«

Služkinja: »Saj vam lahko dokažem, gospa! Le pogledjte moje perilo, pa boste videli, da ima grofovski grb.«

NA STRAŽI STAL...

Poveljnik: »Kadarkoli je ta-le na straži, vedno zaspi. Le kaj je po pokliču v civilu?«

Vojak: »Nočni čuvaj, gospod poveljnik.«

PREPOZNO.

Pesnik se pogovarja z najintimnejšim prijateljem. »Deset let sem potreboval, predno sem spoznal, da pravzaprav nimam nobene talenta za pesništvo.«

»Zakaj pa nisi potem presedlal?«

»Ni bilo več mogoče, bil sem že presladen.«

KRITIK IN SLIKAR

Kritik: »Vaše slike me zelo spominjajo na Jakopiča.«

Slikar: »Da, da, seveda! Mnogo jih je, ki me posnemajo.«

Po gorenjskih kotih

ŠKOFJELOŠKA

Z Ljubnika se spustilo
jadralno bo letalo,
in morda v bistri Sori
naposled bo pristalo.

MALI OGLASI

Plesno toaleto prodaja gospa, ki je ni mogla uporabiti za Pust. Kroj najmodernejši, linija hipermoderna (suha), cena cenena.

Stalnega očiščevalca zabavnih prostorov sprejme večja vesela družba. Plača po dogovoru. Pogoji: Kandidat mora biti vedno dobre volje, imeti mora stalen nadoh, razumeti se mora predvsem na čiščenje parketa. Diskrecija pa ni potrebna, ker na Jesenicah itak nobena stvar ne ostane tajna.

Finančnika, ki bi bil voijan spraviti v promet nov patent naših izumiteljev, bi radi dobili brihtneži, ki so vendar potuhtali perpetuum mobile. Deluje takole: v trgovini nakupi živila, jih shrani, jih skvari, zaredi črve, jih nese nazaj v trgovino in dobi v zameno neskvajeno. Pokvarjena prodaja perpetuum mobile po novih cenah dalje... Seveda, drugim...

Vse ponudbe na

»Vesela reklama« Jesenice.

Vojno poročilo

Na razvodu med Savo in Radovno so se po daljšem otipavanju in krajsih praskah nasprotniki končno res spoprijeli. Težko ranjeni so obležali na licu mesta, laže ranjeni in drugi so jo pa popihali in se poskrili v svoje stalne baze.

Agencija »Smrkava baba«.

Počastitev

V Kranju se je zglasila deputacija Litijčanov. Spotoma se je ustavila tudi v Škofji Loki. Napotila se bo pa tudi v Gornjo Gorenjsko. Deputacija hoče dobiti na Gorenjskem vse izkušnje, ki jih imajo Gorenjci s svojimi imenitnimi mostovi.

V planici

in v Črnem vrhu nad Jesenicami so ustanovili stolico za zimsko pravo. Prirejen je namreč tečaj za sodnike — smučarske namreč.

Iz steklarske obrti

Na Jesenicah bi uspelo še nekaj steklarjev — za limanje razbitih kozarcev. — Razbijanje kozarcev je namreč v zadnjem času postal splošen šport, zlasti za dame.

ZLOBNI JEZIKI.

K ravnatelju pride mlada igralka.

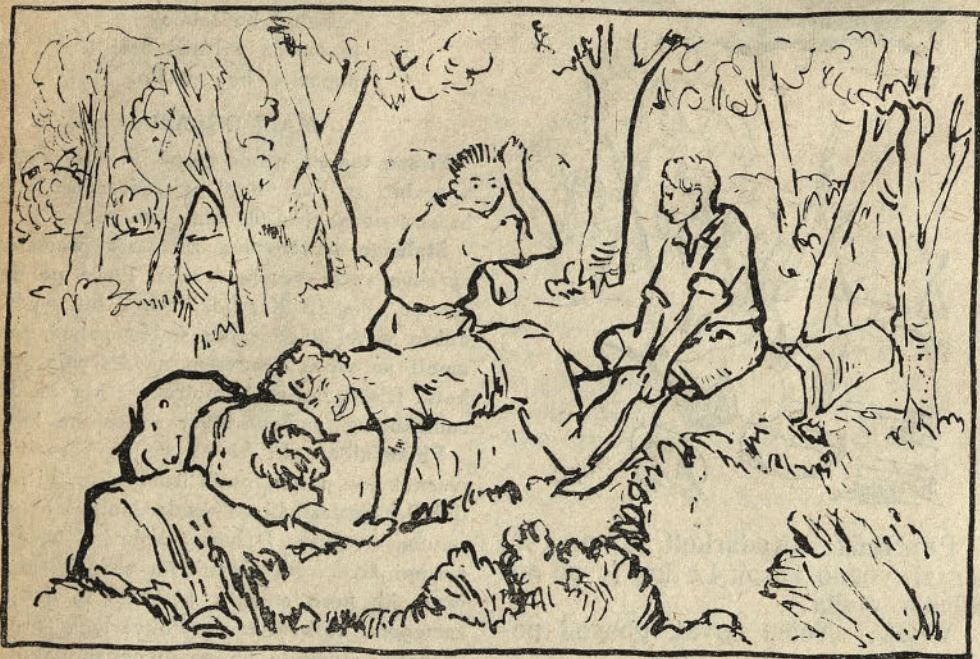
»Zakaj me ne zaposlite? Zakaj mi ne date nobene večje vloge? Vsi pravijo, da imenitno izgledam in da sem prvovrstna igralka!«

Na ta izbruh dobrodušno ravnatelj:

»Naj vas vse to ne moti. Pustite govoriti zlobne jezike, kar hočejo!«

Ivan Rob:

Štirje stezosledci

XLI.

Fantje imajo kratko sejo:
kuharja na hrod razpnejo,
rabelj strogi je glavar,
krepko klesti — vdar na vdar.

XLII.

Ko ga rabelj tepsti jenja,
to določi mlada srenja,
da za kazen in za sram
kuhar straži naj kar sam!

XLIII.

Tiho, tiho mesec plava,
trudna Jožetova glava
kinka, kinka venomer,
v noč skovika ptič skovir.

XLIV.

Ah, kak Jože rad zaspal bi,
rad zato salamo dal bi.
Kaj pomaga oh in ah:
spati ne pusti mu strah.

(Nadaljevanje sledi.)

LOJALNO OPOZORILO

- Vi bi torej radi mojo hčer za ženo?
- Da in upam, da bova prav srečna.
- Vi pozabljate, da vam bo moja žena tašča.

ZAKONSKA

Žena: »Ne razumam, kako more človek ostati tako dolgo gostinik!«
Mož: »Le kaj mi govoriš o stvareh, ki jih niti ne razumeš!«

Filmi,

ki jih morete videti
v Ljubljani:

Po dolgem času zopet priljubljeni
Harry Piel v svojem najboljšem
filmu

Arena smrti

z veličastnimi atrakcijami in akrobacijami. Režija in glavna vloga:
Harry Piel. Sodelujejo: Ruth Evweler, Elisabeth Wendt, Edith Ross
in 10.000 statistov!

v kino „MATICI“

Telefon 22-41.

Od 28.—31. marca:

Ljubavna filmska drama

Spomin na ljubezen

Carole Lombard, Gary Grant in
Kay Francis

Od 1.—3. aprila:

Film napetih dogodkov

Centrala Rio

Ita Rina, Svetislav Petrovič in
Camila Horn

v kino „UNIONU“

Telefon 22-21.

Program kina »SLOGE« topot zvedo Ljubljančani potem oglasnih desk kina »Sloge«.

MILO ZA DRAGO.

Slavni operni pevec je bil povabljen k bogatemu odličniku, da bi pel v nježovi hiši. Umetnik je zahteval za večer 10 tisoč dinarjev honorarja, ki mu jih je bogataš tudi obljubil.

»Še eno«, je pripomnil odlični gospod h koncu, »prositi vas moram, da takoj pokončanem petju zapustite mojo hišo. Osebno mi bo sicer zelo žal, toda moji gostje neradi občujejo z ljudmi, ki javno nastopajo na odrul«

»To je pa vse kaj drugega«, je odgovoril pevec; »če mi potrebno, da ostanem potem še v družbi vaših gostov, zahtevam za večer samo pettisoč dinarjev.«